

Το εκκλησιαστικό ήθος, δείκτης της πνευματικής κατάστασης κάθε εποχής

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:orthodoxaperasmata.blogspot.com

Στην εποχή μας, ίσως περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, η Εκκλησία μας καλείται να ανταποκριθεί στις σύγχρονες ανάγκες των ανθρώπων, όχι μόνο τις πνευματικές αλλά και στις υλικές, μεταστρέφοντας το ρόλο Της από Ιατρείο της ψυχής σε ιατρείο του σώματος, σε κοινωφελές ίδρυμα, σε κοινωνική τράπεζα, σε Γηροκομείο, Ορφανοτροφείο, καλύπτοντας το έργο του ανύπαρκτου κράτους και επιτελώντας ουσιαστικό κοινωνικό έργο. Ο εκσυγχρονισμός αυτός της Εκκλησίας, η προσαρμογή του έργου Της και της διδασκαλίας Της ανάλογα με τις ανάγκες της κάθε εποχής είναι δικαιολογημένος. Οι πνευματικές όμως ανάγκες των ανθρώπων δεν μεταβάλλονται ανά τους αιώνες. Παραμένουν ίδια, στην ουσία, τα θέματα που απασχολούν τον άνθρωπο. Τις ίδιες κατά βάθος επιδιώξεις έχει η ψυχή του. Αυτό που αλλάζει σε κάθε εποχή είναι το λεγόμενο κοινωνικό κατεστημένο, οι ηθικές αξίες, οι κοινωνικοί άγραφοι νόμοι τους οποίους διαμορφώνει ο άνθρωπος ανάλογα με το πνευματικό του επίπεδο και έχει φθάσει σήμερα

-επαναλαμβάνοντας παλαιότερα φαινόμενα στην ιστορία- να διαστρέφει την Αλήθεια, να διαστρέφει την φυσιολογία των πραγμάτων προκειμένου να νομιμοποιήσει τις λανθασμένες επιλογές του και να τις δικαιολογήσει, ελπίζοντας ότι με αυτόν τον τρόπο θα λύσει τα προβλήματα που ο ίδιος δημιούργησε.

Η Εκκλησία καλείται, λοιπόν, σε κάθε εποχή να είναι Αυτή που θα θέτει τα όρια της Αλήθειας και του ψεύδους, του φυσιολογικού και της διαστροφής, του “πολιτικά ορθού” και του λάθους. Η Εκκλησία είναι αυτή που έχει τον ρόλο του ρυθμιστή των γραπτών και άγραφων νόμων της κάθε κοινωνίας. Εκείνη είναι η μόνη που έχει τον τρόπο να διατηρήσει τις ηθικές αξίες των ανθρώπων διότι Εκείνη έχει την Αλήθεια.

Αυτός όμως, ο αναπόφευκτος εκσυγχρονισμός της Εκκλησίας που επιτελείται σε κάθε εποχή, δεν πρέπει να συνεπάγεται την αλλοίωση του Εκκλησιαστικού ήθους και ύφους Της. Δεν πρέπει δηλαδή, εν ονόματι της ανάγκης να σταθεί δίπλα στον άνθρωπο, να αλλοιωθεί η πνευματικότητα των ενοριών, των εκκλησιαστικών χώρων, των κληρικών μας με σκοπό να προσελκύονται οι άνθρωποι. Ο κόσμος χρειάζεται την πνευματική ποιότητα. Χρειάζεται την Ενορία ως σπουδαστήριο της πνευματικής ζωής, όχι ως ένα χώρο που ο καθένας κάνει ο,τι θέλει χωρίς τάξη και σεβασμό. Χρειάζεται τον Ιερέα ως δάσκαλο, να τον αγαπά σαν φίλο και πατέρα, αλλά να σέβεται παράλληλα το Ιερατικό του σχήμα. Χρειάζονται ραδιοφωνικοί σταθμοί που θα διαφέρει ουσιαστικά το πρόγραμμά τους από το πρόγραμμα των λοιπών σταθμών. Χρειάζεται ο άνθρωπος άλλη ποιότητα από την καθημερινή του μιζέρια, και αυτή την ποιότητα την οποία μόνο η Εκκλησία μπορεί να του την εξασφαλίσει!

Βλέπουμε έντονα τα σημάδια της αλλοίωσης αυτής σήμερα, ιδίως στις δράσεις της Εκκλησίας που απευθύνονται στους νέους. Φροντίζει να τους εξασφαλίζει διάφορες δραστηριότητες που τους αρέσουν και καλώς πράττει, αλλά παράλληλα πρέπει να φροντίζει να τους προσφέρει κάτι διαφορετικό από αυτό που τους προσφέρει ο κόσμος, κάτι αυθεντικό κάτι γνήσιο. Μπορεί να τους μεταδώσει αυτό που έχουν ανάγκη: να τους μάθει να σκέπτονται με άλλο πνεύμα, να βλέπουν με άλλη ματιά, να μπορούν να ατενίζουν τη ζωή και να μην τη φοβούνται. Να την αντιμετωπίζουν με θάρρος, με παρρησία, με ελεύθερο πνεύμα.

Κοσμικοί χώροι και κοσμικές δραστηριότητες υπάρχουν πάμπολλες σήμερα. Δεν χρειάζεται να δημιουργεί και άλλους η Εκκλησία για να προσελκύσει τους νέους. Τα παιδιά, αν θέλουν κοσμικούς χώρους θα πάνε εκεί που θα βρουν τους γνήσιους. Γιατί να προτιμήσουν τους εκκλησιαστικούς που μιμούνται τους κοσμικούς, αλλά είναι και διανθισμένοι με χριστιανικά τραγουδάκια και Κυριακάτικο εκκλησιασμό; Δεν είναι αυτό που αναζητούν. Οι νέοι σήμερα ψάχνουν με αγωνία για κάθε τι

αυθεντικό, γνήσιο, αληθινό.

Εκκλησιαστικό ύφος είναι το να καλλιεργείται στα παιδιά ο σεβασμός προς τον Ιερέα, ο σεβασμός προς τον χώρο που τα φιλοξενεί, η ευσέβεια και όχι η θρησκοληψία, η σεμνότητα και όχι η σεμνοτυφία, ο σεβασμός προς το Θεό και όχι ο φόβος της τιμωρίας.

Δυστυχώς σήμερα μεγάλη μερίδα του κόσμου πιστεύει ότι οι εκκλησι-αστικοί χώροι είναι χώροι όπου η θρησκοληψία και η σεμνοτυφία, ανακα-τεμένη με κοσμικές “ελευθερίες,” διαπλάθουν έναν άνθρωπο ψυχαναγκαστικό, που υπακούει τυφλά σε ένα Θεό τιμωρό, χωρίς να λαμβάνει απάντηση στις αναζητήσεις του. Κι όμως, η Εκκλησία δεν έχει καμμία σχέση με αυτήν την αντί-ληψη. Στην Εκκλησία ο άνθρωπος γνωρίζει τον πραγματικό τρόπο λειτουργίας του εαυτού του, γνωρίζει την Αλήθεια που τον ελευθερώνει από τα δεσμά που του βάζει ο κόσμος και του δίνει Ελπίδα.

Το Εκκλησιαστικό ήθος θα πρέπει να διατηρείται αναλλοίωτο ανά τους αιώνες, ως σημείο αναφοράς σε κάθε κοινωνία, ως μέτρο του βαθμού απο-μα-κρυνσης του ανθρώπου από το Δημιουργό του.

Εάν αλλοιωθεί το ήθος της Εκκλησίας, εάν η νοοτροπία των Εκκλησιαστικών χώρων “εκσυγχρονισθεί” για να γίνει αρεστή στον σύγχρονο άνθρωπο και χάσει την πνευματικότητά της, τότε θα χαθεί και η τελευταία ελπίδα του ανθρώπου να ξαναβρεί το δρόμο της επιστροφής προς το Θεό.

Εάν αλλοιωθεί ο πλοηγός μας, τι ελπίδα έχουμε να ξαναβρούμε το λιμάνι;

Μαρίνα Διαμαντή

«ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ» Αρ. Τεύχους 139

Έτος 2014